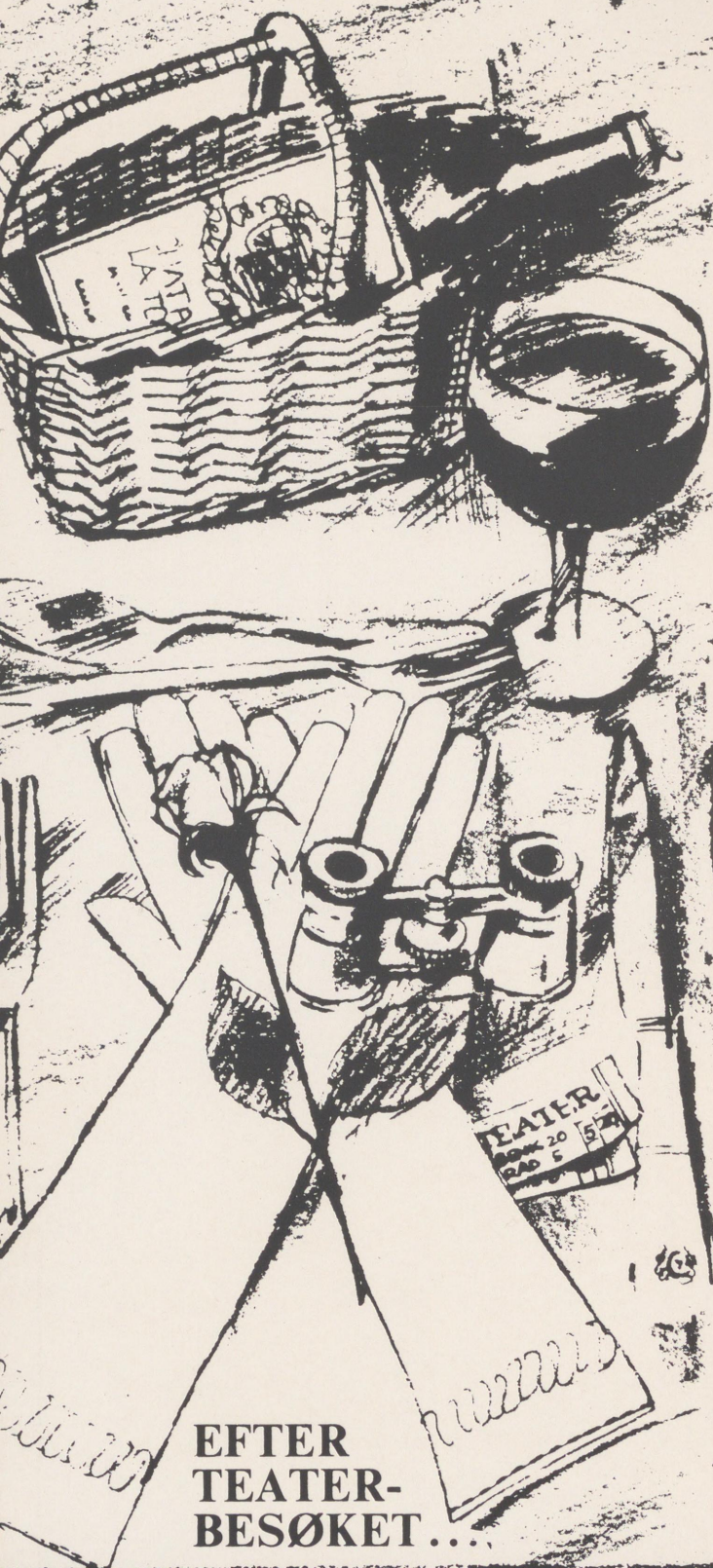

OSLO
NYE

DU DEILIGE UNGDOM

EFTER TEATER- BESØKET ...

kan De i den
Mauriske Hall
få vår teater-supé
for kr. 17,50

Tilbudet gjelder
alle ukedager
- undtatt fredag -
inntil videre
Bordbestilling anbefales

Efter en festlig aften
i teatret:

Et hyggelig og rimelig
restaurantbesøk
i den rette atmosfære.

**HOTEL
BRISTOL**

Tlf. 415840

DU DEILIGE UNGDOM

er ingen komedie. Vi gjør altså et brudd på Oslo Nyes linje. Men det må være tillatt, når det finnes gode grunner for det, som nå. For det første er stykket blitt bedre siden det ble skrevet for 10 år siden. Fordi begivenhetene har gitt publikum en bakgrunn for å forstå det, som ikke var der i samme grad den gang.

Dessuten byr stykket på utfordringer som det er fristende å møte for skuespillerne.

Som andre teatre, må vi av og til tøy våre grenser og forsøke oss frem i forskjellige retninger.

Forøvrig har vi fortsatt tenkt oss å være et komediateater.

Toralv Maurstad

Tennessee Williams

ble født i 1914. Han skrev sitt første stykke i 1939, og har siden hatt dramaet som sitt viktigste medium. Hans store gjennombrudd kom med «Glassmenasjeriet». Både dette stykket og en rekke andre, som «Sporvogn til begjær» og «Katt på hett blikktak», har vært store suksesser også i Norge; Williams har hatt amerikanske dramatikeres evne til å skrive effektivt for teatret. De to hovedtendenser i forfatterskapet hans: en bittersøt lyrisk tone i skildringen av fortid og begynnende forfall, av livets tapere. Og på den andre siden skildringen av vold, av eksplosjoner mellom enkeltmennesker, eller i hele sosiale grupper. Felles for alle stykkene er forfatterens medfølelse med sine egne personer. Williams er preget av sitt miljø, av sørstatenes hete og fuktighet, hvor muligheten for tordenvær og tidlig forrættelse alltid er til stede. Hvor en farlig emosjonell ubalanse er skjult bak en aristokratisk overflate. Samtidig ser vi idag at mange av stykkene, og kanskje særlig «Du deilige ungdom», har et videre perspektiv, de er uttrykk for en ekte dikter som avdekker noe om hele sitt samfunn, og om hva dette samfunnet gjør enkeltmenneskene til. Han spiller i et spennende skjæringspunkt mellom samfunnskritikk og privatpsykologi.

Barthold Halle.

Amerikanske skuespillere

har en styrke i følelsesmessig realisme. De kan få oss til å tro på store utladninger, som ruller over scenen eller lerretet i en stil, som ofte er dynamisk og spontan. Vi forbinder ofte stilen med "Actor's Studio". Dette instituttet står for noen som et tempel for innviede, der den eneste rette lære prekes. Nøakternt sett er det et treningssentrum for skuespillere, som kan være påkrevet nok i New York, der en skuespiller enten er arbeidsløs eller spiller samme rolle et år.

Læren kalles "The Method", hvilket er kort for "The Stanislavski Method", og altså et trenings-system som baserer seg på Stanislavskis arbeide. Hva han ville var å finne metoder som satte skuespilleren i stand til å mobilisere sin underbevissthet for en rolle, og derved gi publikum et inntrykk av spontant opplevet liv.

Ad slyngete veier har "Actors Studio" direkte forbindelser tilbake til Stanislavski selv. I 30-årene fantes det bare ett fast ensemble i New Yorks teater-verden: "The Group Theatre". Ensemblet omfattet senere berømteter som Elia Kazan, Harold Clurman og Lee J. Cobb, og det hadde Irwin Shaw og Clifford Odets som husdiktere. Da ryktene om "Moskva Kunstnerteater" og Stanislavskis arbeid spredte seg i vesten etter russernes store turneer i slutten av tyveårene, dro folk fra "Group Theatre" til Moskva, og senere til Paris, der Stanislavski bodde som rekonvalesent, for å lære systemet ved kilden. Resultatet ble arbeidsmetoder og treningssystemer som idag gjennomsyrrer all amerikansk teaterutdannelse, og mest bevisst har det vært arbeidet på "Actors Studio".

"Actors Studio" er med rette kritisert for meget nevrotisk selvbeskuende virksomhet. De mindre talentene har vartet opp med en maniert og uartikulert følelsesfullhet som er lett å parodierte. Men instituttet er tross alt profesjonelt arnested for James Dean, Marlon Brando, Shelly Winters og mange andre fine skuespillere, blant dem Earle Hyman. Og det har hatt stor betydning for de moderne amerikanske dramatikerene.

Elia Kazan, som tidligere var en av lederene ved "Actors Studio", var instruktør for førsteoppførelsen av «Du deilige ungdom».

Barthold Halle.

Tennessee Williams:

DU DEILIGE

("Sweet bird of youth")

Oversatt av Arne Skouen.

Instruktør		Barthold Halle
Dekor		Per Fjeld
Kostymer		William
Regiassistent		Terje Mærli

Inspisient		Sten Sundberg
Sjef for systuen	..	Low Kaas
Sjef for malersalen		Knut Møller
Scenemester		Harry Hermans
Lysmester		Odd-Reidar Horge
Parykkmaker		Trygve Larssen
Rekvisitter		Finn Erlandsen
Suffløse:		Helene Fosstvedt

E UNGDOM

I ROLLENE:

Chance Wayne .. Toralv Maurstad

Prinsesse

Kosmonopolis .. Wenche Foss

Fly Niava Barthelemy

Georges Scudder Helge Reiss

Hatcher Ulf Wenggaard

Boss Finley Jack Fjeldstad

(Utlånt fra Det Norske Teatret)

Tom Finley jr. Per Jansen

Tante Nonnie Marit Halset

Heavenly Finley .. Ingrid Valvik

Charles Birger Løvaas

Stuff Egil Åsmann

Miss Lucy Rut Tellefsen

Oppvigleren Arnt Ravn Jørgensen

Violet Jannike Grønneberg

Edna Helene Fosstvedt

Scotty Gunnar Skar

Bud Sigmund Simonsen

SWEET SMELL OF SUCCESS\$

«Suksess»: heldig utfall, gunstig mottakelse, bifall. Den leksikalske beskrivelsen sier noe om et resultat, men forteller ikke noe om den beinharde virkeligheten bak begrepet.

Den størst mulige lykke gjennom tidene har vært definert til det å kunne realisere seg selv.

Selvrealisasjonen sies å gi seg forskjellige utslag, alt etter som enkeltpersonene stiller seg krav.

Men har mennesket egentlig kontroll over kravene til seg selv? Svaret må bli nei. Samfunnet setter opp rammer man kan operere innenfor.

I tidligere tider var rammene samfunnet satte betydelig videre enn i våre dager. For ikke så alt for lenge siden kunne menneskene stå som enkelt-individer mot naturkreftene, og dømme resultatet ut fra hva de med egne hender greidde å utrette.

I vårt industrialiserte samfunn er mulighetene til å bevise sin selvrealisasjon ledet mot det å eie mest mulig av de produkter samfunnet selv produserer. Vår virkelighetsoppfatning er mer materialisert enn i noen tidligere tider. Å realisere seg selv, sin drøm, gir seg ofte uttrykk i å gjøre det

«bedre» enn andre mennesker innen samme gruppe, og/eller ønsket om å avansere til en gruppe høyere opp på den sosiale rangstigen. Kort sagt, hva man i det moderne samfunn kaller «å gjøre det godt», å gjøre suksess.

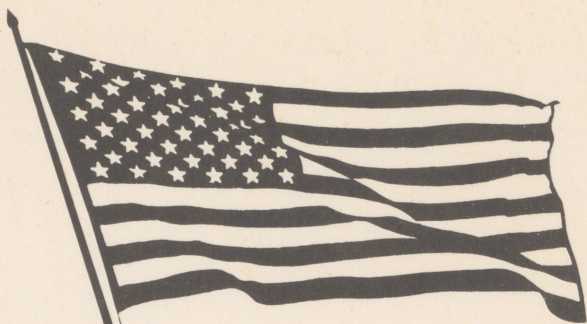
Å stå i en fabrikk, sitte på et kontor, eller ha et arbeid man ikke selv eier, gir ingen målestokk på suksess. Den må følgelig vises på andre områder. Forbrukersamfunnet gir et rikt tilbud på ting å eie: bil, frysebokser, fargefjernsyn osv. Her finnes også en mulig målestokk for selvrealisasjonen. Det å eie mer enn naboene og vennene, er en form for suksess, og kan også spores tilbake til lønningsposene, og følgelig også til den enkeltes innsats.

«Suksess». Selve ordet er salgsfremmende. Et produkt som annonseres som «en suksess», vil nødvendigvis bli en del av kravet enkeltmennesket tror det må oppfylle for å kunne vise sin egen fremgang.

Selvrealisasjon betyr for de fleste i siste instans penger. Ingen penger, ingen suksess. Men hadde alle hatt like stor suksess i livet ville begrepet ha liten mening. Man vurderer altså sin suksess i forhold til andre. Selvrealisasjon er derfor ikke mer å kjempe mot en stribar natur, men å vurdere sin innsats i nye biler, bedre fjernsyn — bedre materielle kår.

Fra å være en dynamisk kraft, har løftet om det enkelte menneskes suksess forvandlet seg til et kvelende tak om samfunnet. Hvis ikke vår verden skal ende på forbrukersamfunnets søppeldynge, må nye verdier for selvrealisasjon bli utbredt og akseptert. På en klode hvor $\frac{2}{3}$ av befolkningen lever under sultegrensen, har man ikke lenger råd til å tro på forbruk som mål for suksess. Kveldens forestilling avdekker, etter min mening, sider ved et samfunnssystem, hvor målestokken for den enkeltes suksess er ført til ytterste materielle konsekvens.

Terje Mærli.

USA

har idag ca. 210 millioner innbyggere.

Statsbudsjettet er på 135 milliarder dollar.

Det finnes ca. 85 millioner biler i landet, ca. 120 tusen har privatfly.

Antall skytevåpen på private hender er 90 millioner, hvilket er langt mer enn det som finnes i de væpnete styrkene i USA og USSR tilsammen.

I 2. verdenskrig ble 390 000 amerikanske soldater drept. I 1967 ble det begått 494 500 voldsforbrytelser.

Herav var 12 090 mord, 7 600 med skytevåpen. I første halvdel av 1968 steg antallet voldsforbrytelser med 21 % sammenlignet med 1967.

HVA DE ANDRE TEATRENE SPILLER...

NATIONALTHEATRET

fortsetter med sine to klassiske forestillinger, Bjørnsons «NAAR DEN NY VIN BLOMSTRER» og Ibsens «BYGMESTER SOLNESS», satt iscene av henholdsvis Knut M. Hansson og Arild Brinchmann. Et nytt innslag i repertoaret er Jens Bjørneboes «SEMMELEISS», som Magne Bleness har gitt scenisk liv. For barna står fremdeles «DYRENE I HAKKEBAKKESKOGEN» av Thorbjørn Egner på plakaten.

AMFISCENEN spiller «DET STORE SMELLET» av Ann Jellicoe med Jan Bull som instruktør.

DET NORSKE TEATRET gir «HEIM, KJÆRE HEIM» av Kent Andersson og Bengt Bratt i Elisabeth Bangs oppsetning og Arne Garborgs «LÆRAREN» med Dagmar Myhrvold som ansvarlig for regionen. «PIPPi LANGSTRØMPE» av Astrid Lindgren i Rolf Sands regi spilles for de yngste årganger.

Dessuten turnerer teatret med Strindbergs «TIL DAMASKUS» satt iscene av Tormod Skagestad.

DEN NORSKE OPERA presenterer «CARMEN» av Bizet i Ivo Cramers versjon, balletten «ROMEO OG JULIE» av Witold Gorkowski.

ROGALAND TEATER

oppfører Alan Patons «GRÅT MITT ELSKEDE LAND» med Aloysius Valente som instruktør foruten barneforestillingen «ROBIN HOOD OG VILLUNGARNE I KONGENS SKOG», dramatisert og iscenesatt av Bjørn Endreson.

DEN NATIONALE SCENE spiller «DEN GLADE ENKE» av Frantz Lehar i Aloysius Valentens regi og barnemusicalen «KEISERENS NYE KLÆR» av Per Edstrøm i Sigmund Sæveruds oppsetning.

På **LILLE SCENE** har Anne Gullestad iscenesatt «EVERYTHING IN THE GARDEN» av Edward Albee.

TRØNDELAG TEATER har «VICTOR» av Roger Vitrac på plakaten, med regi av Ellen Isefiær. Premiereklar er Ibsens «EN FOLKEFIENDE» i Kjetil Bang-Hansens versjon. For barna spilles «REISEN TIL JULESTJERNEN» med Thea Stabell som regissør.

RIKSTEATRET starter vårsesongen med «OKLAHOMA» i Asbjørn Toms regi og lystspillet «GARDEN PARTY» satt iscene av Jon Lennart Mjøen.

OSLO NYE spiller «DU DEILIGE UNGDOM» av Tennessee Williams, regi Barthold Halle og «SKULLE DET DUKKE OPP FLERE LIK ER DET BARE Å RINGE» i Jon Lennart Mjøens iscenesettelse.

Hesle premiere:

“DYDEN I FARE”

Komedie av
Sir John Vanbrugh

Regi: Kjetil Bang-Hansen